

Първа глава

– Какво правиш там, мамо? –
попита изненадано Ейми, като влезе
в кухнята.

Майка ѝ подаде глава изпод масата
и отвърна:

– Търся си пръстена. Свалих го
снощи да измия съдовете и го забравих
на перваза. Сега няма и следа от него.

– И аз не мога да го открия – излая
териерът Хилтън, но майката на Ейми
не разбра какво казва той.

Само Ейми разбра думите на Хилтън.
Тя се наведе и го почеса зад ушите.
После отново се обърна към майка си:

- Спомняш ли си къде го остави?
- Сигурна съм, че беше на перваза –

отвърна майка ѝ и изпълзя изпод масата. – Вече търсих там, но погледни и ти. Очите ти са по-силни от моите.

Ейми се надвеси над мивката и заглежда между саксиите на перваза. Майка ѝ беше права. Пръстена го нямаше.

– Може татко или леля Дейзи да са го преместили – предположи тя.

– Не са, питах ги – майка ѝ се отпусна на стола с въздишка. – Нямаше да ми пука, ако беше нещо друго, но този пръстен е подарък от баща ти. Даде ми го, когато ме помоли да се омъжа за него.

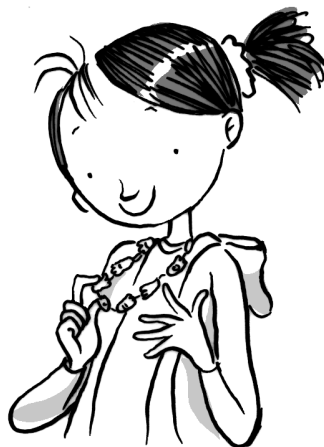
– Съжалявам, мамо! – каза мило Ейми. – Сигурно е ужасно да загубиш нещо толкова специално.

Помисли си, че тя самата щеше да е направо разбита, ако загуби огърлицата от метални лапички, която виси на врата ѝ. Без нейната тайна

сила нямаше да
може да разговаря
с животните.

Освен това
нямаше да е
член на съвета –
групата животни,
които се грижеха
за реда на остров
Клеймъркин.

– Не знам къде може да е. Сякаш
потъна вдън земя! – въздъхна майка ѝ.

В този момент Ейми видя как
вятърът люлее пердетата.

– Не се тревожи, ще го намерим –
каза тя. – Виж пердетата, може да са
бутнали пръстена в мивката.

Майка ѝ изпадна в паника.

– Сигурно е паднал в сифона! Бързо
тичай да извикаш баща си! Дано успее
да го извади, преди пръстенът да е
отишъл в канала.

Ейми изхвърча от кухнята, изтича през коридора и през летящата врата се озова в кафето в предната част на къщата. Около масите на „Игликите“ беше пълно с хора, а въздухът бръмчеше от гласовете им и от потракването на чаши. Леля Дейзи и баща ѝ бяха зад бара. Момичето припряно дръпна баща си за ръкава.

– Тате, мама те вика в кухнята! Мисли, че пръстенът ѝ е паднал в сифона на мивката.

– Боже мой! Как е станало? – притесни се баща ѝ и тръгна към кухнята.

Ейми забърза след него, но изпод близката маса внезапно изскочи едно коли и препречи пътя ѝ.

– Почакай! Имам нужда от помощта на съвета! – изджавка то.

Ейми се наведе и го погали. После

приблѝжи глава до ухото му, така че никой да не чуе какво му казва.

– Какво се е случило? – попита тихо тя.

Преди колито да успее да ѝ отговори, една възрастна дама се приблѝжи и закопча верижка на нашийника му.

– Ти си едно много непослушно куче, Барни! – смъмри го мило тя и се обърна към Ейми. – Съжалявам много, обикновено Барни не се държи невъзпитано.

– Не се тревожете, госпожо Уинтроп – успокои я Ейми.

Стопанката на колито беше редовна клиентка на „Игликите“. Обикновено тя беше усмихната, но сега изглеждаше посърнала. Дали причината е само лошото поведение на Барни, или нещо се е случило?

– Наричай ме просто Флора, мила! – усмихна се възрастната дама. – Всички

ме наричат така, а и Барни, изглежда, те харесва.

Колито вдигна глава към Ейми и изскимтя:

– Трябва да говорим, спешно е!

Ейми разбираше, но знаеше, че ще е трудно да говорят с Барни в пълното кафене, без да привлекат вниманието на околните. Единственият човек, който знаеше, че Ейми може да говори

с животните, беше леля Дейзи и Ейми не искаше никой друг да научава тайната ѝ.

– Изглежда, Барни е притеснен от нещо – усмихна се тя. – Може ли да го разходя в градината?

– Сигурна съм, че това ще му хареса – каза Флора и подаде каишката на Ейми. – Само че не се бавете. Прибираме се веднага след като си изпия чая.

Ейми дръпна каишката и подкани колито:

– Хайде, Барни!

Нямаше нужда да го кани втори път. Колито изприпка край нея през вратата и се забърза по коридора към задния вход на къщата.

Почти бяха стигнали до вратата, когато от кухнята излезе Хилтън.

– Какво прави Барни тук? – попита той.

– Има нужда от помощта на съвета –
обясни Ейми.

– Добре – излая Хилтън и размаха
опашка. – Да събера ли съвета?

– Няма време. Той трябва да си тръгне
след малко. – Ейми отвори задната врата
и поведе колито към градината.

Но Барни спря на прага, вирна глава
и подуши въздуха. После изръмжа
дрезгаво и козината на врата му щръкна.

– Котка! – излая той и се хвърли
напред. – Котка! Котка!

Ейми за малко не падна.

– Спри! – извика тя и дръпна силно
каишката.

Ала Барни не я чу. Цялото му
внимание беше насочено към сиамската
котка, която се беше свила на кълбо и
дремеше на слънце сред моравата.

– Котка! – фучеше Барни и тичаше
право към нея.

Котката подскочи ужасено и хукна.

Барни се спусна след кремавото космато кълбо и повлече Ейми след себе си. Тя имаше чувството, че ръката ѝ ще изскочи от рамото, но не смееше да пусне каишката. Флора повери Барни на нейните грижи. Какво щеше да ѝ каже, ако го загуби!